

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΗΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΟΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

1892

Α Έτος πρώτον σημειώνων
στ' Ἀργαστόλι ἔχω θρόνον.

Χίλια δεκακόσια δύο κι' ἐννεήκοντα
γενικῶς εἰς ὅλους λέμε τὰ προσήκοντα.

Δις τοῦ μηνὸς « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάω
ὁσάκις μένων ἄεργος δὲν ἔχω τί νὰ κάρω,
ἀν' ὅπως ὑποστήμιζεν μεῦ δώστε πατριῶται
τετρίκις οὐκ ὑπόσχωμαι νὰ τὸ ἐκδίδω τότε,
πλὴν ἐπειδὴ στερούμεθα χρημάτων κατ' αὐτὰς
ἀνάγκη πᾶσα νὰ χῶμαι κι' ἡμεῖς συνδρομητάς.

Ὅστις δὲ τέσσαρας δραχμὰς προκαταβάλλει μόνον
συνδρομητὴς μας γίνεται εὐθὺς γιὰ ἓνα χρόνον
κι' ἂν εἶναι στὴν ἀλλοδαπὴν πρέπει νὰ στείλλῃ ἔξω
γιὰ νὰ μπορέσῃ ὁ Μαρῆς σὺν ἔξοδα ν' ἀντιέξῃ,
αἱ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἡμέσως πρὸς ἐμένα
τὰ φύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα. Λεπτὰ τὸ ἓνα.

4 Ὀκτώβρη τετάρτη
τὸ Θέατρο ὄχρη.

Νούμερα με τοῦτο ἔξω
Τὸ Ζιζάνιον θ' ἀντιέξῃ.

Θρηνολογία φοιτητοῦ,
σπουδάζοντος χωρὶς αὐτοῦ.

Εἰς φρικώδεις μαύρας νύκτας
πρὸ τοῦ κεντρικοῦ Ταμείου
εἰς τοῦ Πανεπιστημίου
νέος φοιτητὴς ὀρνεῖ.

Ἡ φωνὴ του ὁμοιάζει
ὡς κοράκου πεινασμένου
τὸ δὲ ἄσμα τοῦ καυμένου
καὶ τοὺς λίθους συγχινεῖ.

Τὴν ψυχὴν του κυριεύει
ὀλιβερά μελαγχολία
ποῦ δὲν βρίσκει εὐκολία
νὰ τελιώσῃ τὴ σπουδὴ.

Τέρψις του τὸ δάκρυ εἶναι
στεναγμός ἢ λαλιὰ του
γιατὶ κῦρε τὸν μετὰ του
με τὸν νόμον Ρὸ Νὺ Δὺ

Κατ' ἀρχὰς με πόνον κράζει
» σκληροκάρδιε Τρικοῦπη!
» τί ἀπάντεχο σουροῦπι
» μὰς ἐπότισες σκληρά :

» Ποῦ ὁ τάλας νὰ νομίζω
» πῶς στὸ μέλλον θὰ πληρόνω
» πεντακόσιες κάθε χρόνο
» γιὰ νὰ λάβω μιὰ σειρά.

» Ὡ τὰς θύρας ἂν ἡμπόρου
» τῆς οἰκίας σου νὰ ρίξω,
» καὶ νὰ τρέξω νὰ σὲ πνίξω,
» ὡς ἀλώπηξ τὸν λαγῶ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
» κάμω κάποτε κι' ἐγώ.

ὅλοι δεκάξη ἤ σ τ ε ν ε μαζὺ μὲ τὸ μαέστρο.
 "Ὅλοι σας εἴσθε πράγματι τραγουδισταὶ ὦρατοι
 καθὼς μᾶς τὸ βεβαίωσαν καὶ οἱ Κοτζεβεραῖτι,
 Ποῦ νὰ ἐλπίζω πῶς ἐδῶ ἐσᾶς στὸ μὸλο θαῦρω !
 δὲν πάμετε στοῦ Βλάσταρου νὰ σᾶς κεράσω μαῦρο ;
 'Εκεῖ θὰ εἶναι κι' ὁ Μαρῆς ποῦ τόσον ἀγαπιέται
 καὶ ὅστις μὸλις σᾶς ἰδῇ θὲ νὰ σταυροκοπιέται.
 Ἄς ἀνοιχθοῦν διὰ μιᾶς ἐπτὰ βουτσιῶν οἱ πῦροι
 κι' ἄς ἀκουστῇ μωρὲς παιδιὰ ἢ τέρτσα τοῦ Λιοπύρη.
 Τί τεχνικὰ τί ὠμορφα ποῦ τραγουδατε ὅλοι
 τέτοιες καντάδες ποῦ κανεῖς ν' ἀκούσῃς ὁ Γ ρ ο ς ὅ λ ι .

Τώρα λοιπόν διδάσκαλε αφήστε τα όλα
και δώσε τόνο στα παιδιά να πουν το «Έγια μόλα»

[Σηκώνεται ο δάσκαλος με νάζι και με κόρτε
και λέει, να προσέχεται τὰ πῆλνα καὶ τὰ φόρτε
« καὶ φόρτε μὲν θὰ κἀνεται ὅταν ἐγὼ θὰ βήχω
» εἶδ' ἄλλως ὅσω δὲν μιλῶ θὰ μένετε στὸν ἥχο. »
Ἀρχίζουν τότε τὰ παιδιά καὶ λένε τὸ «ἀπ' ὅσες»
τραγουδι ὅπερ ἀγαποῦν καὶ ἀπὸ δῶ καμπόσες
Καὶ μετὰ τοῦτο ἀρχινῶν εὐθὺς τὸ «Έγια μόλα»
ὁ δὲ Σουσάνης ἔκανε τὴν τέρτσα του εἰς ὅλα
ἀλλ' ὕστερα τὰ θόλωσε, καὶ ἕνας ἐκ τοῦ κόρου
τοῦ λέει « Τοῦπα διάολε βεντίκολο τοῦ φόρου
» ποῦ ἦρτες μὲ τὴ τέρτσασου νὰ μᾶς κανονιτζάρης
» μπουρεῖς ἐδὼ δεοῦτε λο μὲ μᾶς νὰ προβεν-
[τζάρης. »
Ἀφοῦ δὲ τέλος-ἔλαβον αἱ δύο αὐταὶ καντάζαι
εὐθὺς ὁ ἀθεόφοβος Σουσάνης λέγει τάδε]

Μπράβο παιδιά τοῦ Ληξουργιοῦ σπουδαῖσι κανταδόροι
προφόντοι καὶ βαρύτονοι καὶ μπᾶσοι καὶ τενόροι.
Ἀπόγονοι τοῦ Περλιγγῆ καὶ τοῦ Κρασσπατέρα
ποῦ ἦρτετε κι' ἐκάμετε φουρόρε ἐδῶ περὰ
τὸ ξέρουμε πῶς ἤτινε περιφημοὶ στὸ κἀντο
καὶ σ' ὅλα σας τὰ πράγματα αἰσθηματῖαι tanto.
Ὡ σεῖς ποῦ μέγαν κἀνετε μὲ τὸ τραγουδι κρότον
ὦ σεῖς ποῦ ἐγυρίσατε Γεώργιον τὸν πρῶτον
ἀπ' ὅλα τα τοῦ τόπου σας καντούνια καὶ σοκάκια
καὶ εἶδε καὶ ἐθαύμασε τὰ ὅσα γαιδουράκια
στὴ χώρα τότε ἔτυχε νᾶναι κατεδασμένα
ἀλλὰ μὲ μίας ἐπιστρωτα κι' ἀλλὰ σμαρωμένα
κι' ἀπ' τὴ χαρὰ ὁ βσιλεὺς ἐχόρευε κι' ἐπέτα
τὴν ὥρα ποῦ ἀνέβανε ἀπάνου στοῦ Ττρομπέτα.
Ὡ σεῖς ποῦ μὲ τὸ κἀντο σας τρελλαίνετε κι' ἐμένα
ὦ σεῖς ποῦ ἀποκτῆσετε καὶ πέρτο καὶ λιμένα
ὦ γεννεὰ τῶν εὐγενῶν Τυπάλδων καὶ Ἀβλάμη
ὦ σεῖς ποῦ τὸ Ληξοῦρι σας χωρίζει τὸ ποτάμι
καθὼς ὁ μέγας Δούναβις χωρίζει τὴν Βλαχίαν
ὦ σεῖς ποῦ τώρα ἔχετε καὶ ὑπομοιραρχίαν.
Ὡ σεῖς ποῦ καίτε ἀφθονον στὴ Περλιγγῶν ἑλῖβαν
ὦ σεῖς ποῦ ὑποτάσσεσθε ὑπὸ τὸν Ἀρδαβάνη
καὶ μόνον τοῦτον ἔχετε τοῦ τόπου αὐτοκράτορα
ὦ σεῖς ποῦ τρελλαθῆκατε μ' αὐτὸν τὸν Παντοκράτορα
ἀλλ' ὅσον τὰ χρυσώματα αὐτοῦ νὰ τελιώσετε
καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρες φορές μπουρεῖ ν' ἀποβιώσετε.
Ὡ σεῖς ὅπου τὸ κἀντο σας ποτὲ δὲν λησμονεῖται,
Ὡ σεῖς ποῦ ταξιδεύεσθε. . . στὴ πέτρα ποῦ κονιέται,
Ὡ σεῖς ποῦ νάσας ἄλλοτε ἐβγάνατε βαρβάτους
(Πετροπαυλέους δηλαδὴ καὶ τοὺς Ἰακωβάτους.)
Ὡ σεῖς ποῦ θὲ νὰ κἀμετε ἐντὸς ὀλίγου ἱεροῦ
νὰ γίνῃ τὸ Ληξοῦρι σας ἡ Μακαρία νῆσος.

Ὡ σεῖς ποῦ πάντα σύρετε στελέτο ἐν τῇ θύκῃ
καὶ θέατρον στελιάζετε σὲ μὴ σιταποθήκῃ.
καὶ μὲς τὰ παρασκήνια ποῦ ἔχετε στυμμένα
χιλιάδες ποντικίδια σαρτένουνε κρυμένα
καὶ πέρουσι ὡς ἔμαθα ἀπ' τὸ Βασιλιάδῃ
αἱ ποντικὶ ἐτρώγανε τοῖς σένης κάθε βράδυ.
Ὡ τοῦ χοροῦ διδάσκαλε ἀσίκη Δαλλαπόρτα
ποῦ ἄσματα τοῦ ἔρωτος τόνιζες στὰ ὀλόρτα.
Ὅλοι καθὼς σᾶς εἶδανε ἐφώναξαν καλῶς τοὺς
ὅλλ' ἐνδομύχως ἔλεγον «ποιὸς νᾶν' ὁ δάσκαλός τους»
ὅτ' ἐξαφνα ἐφάνηκες σὺ Τζωρτζῆ μου σιτὴ μέση
καὶ ἔλεγες τοῦ καθενὸς τὴ σκάλα ποῦ θὰ πῶς.
Συγχαρητήρια λοιπὸν δεχθῆτε γιὰ τὸ κἀντο
καὶ εἶδε νὰ σᾶς βλέπαμε παιδιά μου οἱ tanto
γιὰτὶ πολὺ ἀρέσκομαι ν' ἀκούω τὸ τραγουδι σας
ἐνὼ ποσῶς δὲν ἤθελα νὰ βλέπω τὸ Ληξοῦρι σας.

Ἀγγελίαι καὶ εἰδήσεις καὶ μικραὶ εἰδοποιήσεις.

Χρηματικῶς ἀγαπῆτοι, ὁ τάλας παρακμάσας
ἀράγκη νὰ μοῦ δώσετε (pardon) τὰς συνδρομὰς σας.
Οἱ ἐγγραφεῖς δηλαδὴ ἐπέρου ὡς τοιοῦτοι,
κι' ἂς μὴ θελήσῃ ἕκαστος νὰ κἀμῃ τὸν τσιφούτῃ,
γιὰτὶ καλὰ ποῦ ἔγινε ἐχθρὸς μὲ τοῖς κυράδες,
ἀλλὰ νὰ μὴ μοῦ βρῶσκονται καὶ δώδεκα παράδες;
Πιστεύω πῶς καὶ σεῖς αὐτοὶ, δρθὸν αὐτὸ θὰ κρίνετε
καὶ πάλιν στὸ Ζιζάνιον συνδρομηταὶ θὰ γίνετε.

Ὁ Κύρ Γεώργιος Χαϊδᾶς εἰς τὸ κοινὸν γνωρίζει
πῶς πλῆνα ἀπὸ σήμερον δὲν πᾶσι νὰ κορδίξῃ
χωρὶς δραχμὰς; ἑλληνικὰς ἐν τῇ παλάμῃ δέκα
κι' ἂν τοῦ προσφέρετε ἐνὶ θὰ μένετε στὰ σέκα.
Αὐτὸ λοιπὸν τὸ τίμημα ἔχει προσδιορίσει,
κι' ὅποια κυρὰ τὸ πλῆνο της θελήσῃ νὰ κορδίξῃ,
ἂς τὸν προσμένῃ σπῆτι της μὲ τὸν παρὰ στὸ χέρι
καὶ τὸ κορδίζει μὴ χαρὰ ἐκεῖνος χέρι-χέρι.

Εἰς τὸ νέον Καρφεσῖν τοῦ Χαράλαμπου Φλωράτου
ἂς παγαίνῃ κάθε φίλος νὰ χαλᾷ τὸν μπαρὰ του,
γιὰτὶ μόνον ἐκεῖ μέσα βεῖσας γνήσια ποτὰ
κι' ἡ μαστίχας κι' ὁ καφὸς του εἶναι εἰδὴ ἐκλεκτά.
Μουστεριδες λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ νέον μαγαζὶ
ἂς γειώμεν, ὅπου θᾶνε κι' ὁ Μαρῆ; μ' ἐσᾶ; μαζί.

Ὁ Διζαῖος, Στάσος, γνωρίζει καὶ κυρίως
πῶς τῶρα ποῦ ἀρχίζουν ἐδῶ κκακαίσις
νὰ ἐπιδοσθῶν τὰ ἐκὺτὼν καπέλα
εἰς ὅτι ὀχρὰ θέλουν ποῦ θᾶναι καὶ τρελὰ
τῆς δ' ἐργασίας ταύτης δρίζει τὴν τιμὴν
ἀγεδὸν εὐτελεστάτην, εἰς μίξιμυ δραχμὴν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΗ
ΜΑΧΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ